

Sidst, men ikke mindst, må vi sikre, at der er et løbende tilsyn med asylcentrene. For børnenes vedkommende må det være rimeligt at forlange, hvad to ministre har afvist i et samråd, at de kommuner, der både ifølge den sociale servicelov og ifølge folkeskoleloven er forpligtet til at føre tilsyn, mindst en gang årligt tilser asylcentrene og med en officiel rapport redegør for deres vurdering af forholdene.

Dernæst må vi, på baggrund af at vi jo netop i dag ser resultaterne af, at politikere tager forholdene i øjesyn, indføre en § 71-lignende ordning, hvor folketingsmedlemmer årligt besigtiger centrene for at sikre, at forholdene er forsvarlige, præcis som det sker med de lukkede psykiatriske afdelinger i dag. Det er et politisk ansvar, og derfor er opgaven også politikernes.

Lad mig derfor konkludere, at asylbørn bare er børn, helt almindelige små mennesker, som regeringen udviser en helt exceptionel kynisme over for, når den overlader dem til deres skæbne i asylcentre, hvor selvmordsforsøgene på få år er tredoblet og medicinudgifterne fordoblet. Det må regeringen påtage sig ansvaret for.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Der er nogle ting, der er sagt i dag, som har undret mig meget. Det har f.eks. undret mig meget, at vores minister har sagt, at vi har gode og rimelige forhold. Det er jo interessant, at ministeren siger det, samtidig med at det forslag til vedtagelse, som oppositionen har fremsat, citerer fru Henriette Kjær for, at det præcis ikke er gode og rimelige forhold vi byder vores børn. Og sådan kan det jo være så forskelligt, og sådan er skellene måske også meget forskellige.

Jeg er glad for, at der er taget hul på den byld om, hvordan vi behandler vores asylansøgere, specielt børnene. Jeg synes faktisk også, der er kommet noget ud af debatten i dag, ikke nær det, der skulle, men vi har dog fået en helt anden bevidsthed og en helt anden diskussion i Danmark om netop asylsøgenes forhold.

Indkvarteringsforholdene er under al kritik. Det, som er lidt trist, er, at regeringen ikke kan sige det, som fru Henriette Kjær jo har lyst til at sige, og som er: Vi har en politik om mindst to rum, og det gennemfører vi så hurtigt, som vi kan. Det koster ikke mange millioner kroner, det

ved alle her i huset, det koster ikke ret meget, det kan laves.

Et eller andet sted synes jeg, det er lidt usselt, at Venstre ikke kan være enig med fru Henriette Kjær i det, eller at Dansk Folkeparti har sat foden ned over for det under overskriften, at forældrene ikke måtte få noget ud af det her, sådan som jeg forstod hr. Søren Krarup. Det er jo virkelig autoritær tænkning, så det brager. Men det er vel også hemmeligheden bag hele hr. Søren Krarups grundfilosofi om både tilværelsen og om, hvordan verden skal indrettes.

Jeg vil også sætte fokus på en ting, vi ikke har snakket om, nemlig skolegang. Jeg synes, det er vigtigt, at børnene kommer i skole, også i danske folkeskoler, og det er for svært nogle steder. Jeg ved ikke, om der er kommuner, men der findes i hvert fald en enkelt kommune, som ikke er særlig samarbejdsvillig med hensyn til det. Derfor er jeg glad for, at jeg i dag har hørt, at Københavns Kommune ved skoleborgmesteren har meddelt, at hvis der er nogle børn i asyллеjrene, som man gerne vil have i en almindelig skole, og som er klar til at komme i almindelig skole, så vil han arbejde for, at det skal være muligt i København. Jeg har forstået, at Frederiksberg Kommune er en af de kommuner, som ikke er særlig samarbejdsvillig. Jeg vil spørge integrationsministeren, om det er rigtigt, og om integrationsministeren også vil tage fat i de kommuner, som måske ikke er så villige til at få børnene i skole.

Det sidste, jeg vil sige lidt om, er også en lille praktisk ting, det er det med madlavningen. Jeg kan faktisk ikke forstå, at man fra regeringens side kun siger, at nu får de mulighed for at lave mad i én af lejerne. Det er jo godt, men hvorfor skal det ikke være sådan, at det får alle folk mulighed for. Det er altså noget af det mest ydmygende oven i de andre ting, at en familie, som skal leve på få kvadratmeter, ikke kan få lov til selv at lave mad og have det fællesskab. Hr. Søren Krarup, som taler så meget om, at familien skal have ansvar osv., burde da netop være den, der kunne forstå, at det var den slags ting, man skulle satse på.

KI. 18.35

Bag det hele ligger jo den ubehagelige oplevelse af, at der er politikere i Venstre og Dansk Folkeparti – jeg håber ikke, der er det i Det Konservative Folkeparti, jeg har ikke hørt det i dag – som dybest set tænker de her regler sådan, at de ikke må være for gode for folk, fordi der skal være noget pres til skræk og advarsel og Dan-